Directe Actie!

Directe Actie!

SEPTEMBER-OKTOBER 2001. A'DAM.
ORGAAN VAN DE ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM

NOCH EXTREMISTISCH TERRORISME NOCH BESCHAAFD MILITARISME

De aanvallen op het World Trade Center en het Pentagon dinsdag 11 september zullen niet alleen de internationale politieke situatie aangaande parlementaire politiek en de wereld veranderen. Het zal ook de positie van het wereldwijde linkse verzet tegen het kapitalisme veranderen. Daarom moeten wij, als anarchisten, onze standpunten duidelijk maken met betrekking tot de Midden Oostenkwestie en de manier waarop de westerse wereld en in het bijzonder de VS interveniëren in deze regio en andere regio's van de wereld.

Overal ter wereld hebben mensen gerouwd om de duizenden onschuldige mensen, die omgekomen zijn in het WTC en het Pentagon. Deze aanvallen hebben zo'n impact gemaakt, vooral op de westerse wereld, dat mensen meer en meer het bloed aan de handen van de Verenigde Staten vergeten. Over de afgelopen tientallen jaren heeft de westerse wereld (Noord-Amerika, Europa, Japan) met de VS voorop overal ter wereld gevochten om haar kapitalistisch systeem en zijn symbolen zoals de christelijke religie, cultuur, traditie, op te dringen. We kunnen voorbeelden kiezen uit een lange reeks van acties; van Vietnam – en zelfs eerder - tot de oorlog tegen drugs in Colombia. Het leger van de VS beheerst samen met haar bondgenoten, de westerse landen, de wereld. Door deze interventies stierven overal ter wereld elke dag mensen. Maar dit keer stierven er mensen in het hart van het kapitalistische systeem.

Nu worden dus, openlijker dan de afgelopen paar jaren, de symbolen van het geweldige kapitalistische systeem gebruikt om de Amerikaanse bevolking en de mensen in de rest van de westerse landen voor te bereiden op oorlog. Dit is de nieuwe oorlog zoals George W. Bush zegt. Zoals wij op televisie kunnen zien en in de kranten kunnen lezen (die hun nieuws krijgen van een steeds kleiner wordend aantal persbureaus – daar gaat de objectiviteit!) gebruikt de regering van de VS de dode mensen om iedereen te doen geloven in de grootsheid van Amerika. Deze grootsheid wordt samengevat in de bekende slogan: God bless America. Religie en nationalisme treffen elkaar hier om mensen voor te bereiden offers te brengen voor het welzijn van de heersende klasse.

Met de mogelijke komst van een nieuwe oorlog, kunnen we slechts afwachten wat er gaat gebeuren. Zoals het wel gebeurd is in het verleden, kunnen de democratie en de oppositie eenvoudig uitgeschakeld worden of tot bedaren gebracht worden. De regering van de VS praat er al over om George W. Bush meer beslissingsbevoegdheid te geven. Hadden de Romeinen ook niet dergelijke dictaturen in tijden van crisis? Wat betreft het feit dat ze zeggen dat niet alleen de VS aangevallen is, maar democratie en vrijheid, dat is een totale farce. Als we ooit al democratie en vrijheid hebben gehad, zullen we dat nu zeker niet hebben.

Tot nu toe is het nog niet zeker wie de aanslagen op het WTC en het Pentagon heeft voorbereid. Maar iedere vinger wijst in de richting van het netwerk van Osama bin Laden, een rijke islamitische kapitalist. Hij weet, net als alle anderen van de heersende klassen in niet- westerse landen, dat in de oorlog om de macht in de wereld, men de VS niet kan treffen door een conventionele oorlog te voeren. Men kan het alleen treffen door een 'terroristische' oorlog te voeren. Dus op een bepaalde manier is deze oorlog helemaal niet zo nieuw. In de geschiedenis kunnen we genoeg voorbeelden vinden waarin de verschillende heersende klassen tegen elkaar strijden om de economische, religieuze en politieke macht en de macht over de natuurlijke rijkdommen. Ook kunnen we zien dat de mensen die naar de slagvelden worden gestuurd de arbeiders, de boeren, de landlozen – het proletariaat – zijn, geprovoceerd door hun heersers met nationalisme en religieus fanatisme.

Daarom moet het voor ons als anarchisten duidelijk zijn dat wij geen partij kunnen kiezen in deze oorlog. Wij kunnen niet kiezen tussen "islamitisch" terrorisme aan de ene kant en westers militarisme aan de andere kant. Wij kunnen ons alleen verzetten tegen de oorlog. Want deze oorlog zal niet de onderdrukking oplossen van de arbeiders, noch in het Midden Oosten noch in de Verenigde Staten, Afrika, Zuid-Amerika....

IN DIT NUMMER:

REDACTIONEEL

Beste lezer,

Je leest nu het eerste nummer van Directe Actie! , het orgaan van AGA. We zijn van plan dit blad tweemaandelijks uit te brengen. Het is bedoeld om de ideeën, die we als groep hebben, te verspreiden en de zaken waaraan we werken. Zo vind je in dit nummer artikelen over twee van onze zaken, de zaak van Eduardo Garcia en het conflict met Raffle's Grand Café. Ook zijn er artikelen met standpunten van de groep over de aanslag op het World Trade Center en het Pentagon en de gevolgen daarvan. Dit nummer bevat tevens wat meer informatieve artikelen over de gebeurtenissen in call centres in Duitsland, over het wetsvoorstel aangaande de WAO in Nederland en over de geschiedenis van het anarchosyndicalisme. Hoewel het het orgaan is van AGA, staat het blad open voor discussies en andere mensen die het willen gebruiken als manier om hun standpunten te uiten en/of discussies op gang willen brengen. Alle artikelen zijn op persoonlijke titel geschreven. De niet ondertekende artikelen geven standpunten weer AGA.

Zoals ju wellicht al opgevallen is, verschijnt Directe Actie! zowel in een Nederlandse als een Engelse uitgave. We hebben besloten dit te doen, omdat een aantal mensen betrokken bij AGA geen Nederlands spreekt en onze communicatie daarom in het Engels en het Nederlands verloopt. Op deze manier hopen we de informatie beschikbaar te stellen voor iedereen, binnen en buiten de groep (hoewel erbuiten misschien wel onmogelijk is). Aangezien niemand van ons professioneel vertaler is, zullen sommige delen van artikelen wat vreemd overkomen, maar we hebben geprobeerd om het begrijpelijk te houden.

Onder dit redactioneel kun je lezen wat voor groep we zijn en hoe we werken. We maken niet alleen dit blad, maar zijn ook actief op andere terreinen. Dus, neem gerust contact met ons op, als je iets wilt plaatsen in ons blad of iets wilt weten over de activiteiten van de groep of eraan deel wilt nemen.

Wat is AGA?

De Anarchistische Groep Amsterdam is een groep mensen die zichzelf heeft georganiseerd om de problemen die ze tegenkomt in het dagelijks leven te bevechten. Dit kan zijn op het werk, op school of in de gemeenschap. AGA baseert zich hierbij grotendeels op de ideeën van het anarchosyndicalisme. Deze kennen als basiswaarden solidariteit, wederzijdse hulp, zelfbestuur en directe actie.

Het Assemblee.

Dit is de wekelijkse vergadering waaraan iedereen van de groep op basis van gelijkheid deelneemt. Hierin worden alle zaken besproken waarmee de groep zich bezighoudt. Dit betreft het maken van actieplannen in gevallen van problemen op het werk. Maar ook wordt er besloten over zaken als het organiseren van bijeenkomsten, maken en verspreiden van propaganda materiaal. Omdat het assemblee de eerste en de enige plek is waar alle leden bij elkaar komen, heeft het de hoogste beslissingsbevoegdheid. Dit betekent dat besluiten genomen in het assemblee voor iedereen bindend zijn. Bij het nemen van besluiten wordt altijd gestreefd naar consensus.

Alle besluiten die gemaakt worden buiten het assemblee, moeten eerst door het assemblee besproken en goedgekeurd worden. Dit kan het geval zijn wanneer AGA samenwerkt met andere groepen in federatief verband, waarbij er een federatievergadering zal zijn, waarin een afgevaardigde van AGA zit.

AGA als anarchistische bond.

De verantwoordelijkheid voor het vakbondswerk dat nodig is om de problemen op het werk het hoofd te kunnen bieden, ligt in handen van degene(n), die in de verschillende bedrijfstakken werken. Dit betekent dat het lid of de leden van de groep die bijvoorbeeld in de horeca werken, voor deze bedrijfstak de informatie verzamelen over CAO's, wetgeving, jurisprudentie (bijv. dat werkgevers verplicht zijn alle fooien uit te betalen aan het personeel). Hetzelfde moet gebeuren voor de bedrijven waar de leden van de groep werken.

Directe actie.

Omdat wij de nadruk leggen op zelforganisatie, is onze actie de directe actie. Dit betekent dat er geen tussenkomst van comités, bemiddelaars of andere tussenpersonen plaatsvindt. Alle actie wordt direct door de leden zelf ondernomen. Daarom is directe actie gebaseerd op solidariteit en wederzijdse hulp. Vormen van directe actie zijn:

Informatie-Propaganda-Agitatie: dit is de meest eenvoudige vorm van directe actie, die erop gericht is onze ideeën en standpunten over bepaalde onderwerpen te verspreiden. Dit kan door pamfletten (zoals deze), publicaties, muurschilderingen, bijeenkomsten met discussies, internet, stickers.

Boycot: de boycot tegen een bepaald bedrijf bestaat eruit de activiteit van dat bedrijf lam te leggen door de producten of diensten ervan niet te gebruiken. Hiervoor is de *solidariteit* nodig van alle mensen (vergeet niet dat ook jij degene kan zijn die uitgebuit wordt of geen loon betaald krijgt).

Stiptheidsacties, langzaam-aan-acties of andere actievormen waardoor het productieproces 'gesaboteerd' wordt om druk uit te oefenen voor het behalen van je doelen.

Staking: bedoeld om de productie stop te zetten. Hij moet onbegrensd zijn en eindigen wanneer we krijgen wat we willen of aan het eind van onze krachten zijn. Deze kan alleen gaan tussen Arbeid en Kapitaal (dus zonder minimale services en zonder ingrijpen van de staat).

Op deze manier willen wij vechten voor een wereld zonder uitbuiting. Een wereld waar geproduceerd wordt naar menselijke behoefte en niet voor winst. In die maatschappij moet de controle over de eigen werkplek en de gemeenschap in handen van de mensen zelf liggen. Om dit te bewerkstelligen hebben wij ons georganiseerd. Wil je hier meer over weten of wil je je bij ons aansluiten, dan kun je contact met ons opnemen via:

e-mail: **agamsterdam@yahoo.com**
telefoon: **06-52175952** (bij voorkeur 's avonds)
post: **postbus 16521 1001 RA Amsterdam**
ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM

Het Woningbedrijf Amsterdam wil:
een huurverhoging van meer dan 900%
Wij willen: sociale huren voor sociale projecten

Het Woningbedrijf Amsterdam (WBA), waar het Fort van Sjakoo al 12 jaar van huurt, heeft aangekondigd de huur per 1 september te willen verhogen van 580 naar 5100 gulden per maand. Het WBA vindt dat een redelijk voorstel. Wij, de vrijwilligers van Het Fort van Sjakoo, weten daarentegen dat wij zo'n maandhuur bij lange na niet kunnen opbrengen. Als de voorgestelde huurverhoging mocht doorgaan, dan dreigen we op korte termijn onze plek kwijt te raken. Uiteraard zijn we het hier niet mee eens en we roepen iedereen dan ook op om ons te steunen in onze strijd tegen deze asociale maatregel.

Al 24 jaar wordt het Fort vol enthousiasme draaiende gehouden door een wisselend collectief van vrijwilligers. De doelstelling van het Fort is niet het maken van winst, maar allerlei vormen van informatie beschikbaar te stellen die je elders niet zo snel vindt. Het Fort verbreidt een breed scala aan links-politieke, maatschappijkritische, avantgardistische, artistieke, opruiende, curieuze milieu-vriendelijke en soms zelfs belangwekkende publicaties waar je in de reguliere boekwinkel vaak vergeefs naar zoekt. Het vormt een distributiepunt voor allerlei in zelfbeheer uitgebrachte publicaties, muziek van kleine labels, T-shirts, opnaaiers enz. Mensen uit de hele wereld komen er langs en vinden er niet zelden dingen waar ze in hun eigen land tevergeefs naar hebben gezocht.

STOP DE TREND!

Sociale huren voor sociale projecten!

Het WBA zegt de marktwaarde van haar bedrijfsruimten te moeten incasseren voor haar sociale woningbouw projecten. Wij begrijpen dat maar vinden dat het WBA het geld moet halen waar het is. Overal in Amsterdam staan niet-commerciële en sociale initiatieven onder druk, doordat ze geconfronteerd worden met de torenhoge, opgeschroefde huren voor hun ruimtes. Deze tendens kan alleen gekeerd worden, wanneer er voor sociale, niet commerciële initiatieven ook sociale, niet commerciële huren berekend gaan worden.

Wij willen derhalve dat het Woningbedrijf Amsterdam zijn huurverhoging intrekt. Steun van hen die ons goed gezind zijn, is daarbij van harte welkom!

International Bookshop Het Fort van Sjakoo
Jodenbreestraat 24, Amsterdam
Telefoon: 020-6258979
Fax: 020-6203570
e-mail: sjakoo@xs4all.nl

www.xs4all.nl/~sjakoo

OVER DE KRAAKBEWEGING

Wij vinden als vrijdenkers dat we moeten praten over de voornaamste sociale beweging in Nederland. We hebben het over Amsterdam in het bijzonder.

Oprecht zijn, is van belang. Deze groep is niet direct actief in de beweging, sommige leden echter wel.Daarom willen we een discussie voeren over dit onderwerp.

Veel mensen krijgen een idee dat verder reikt dan het feit dat huizen duur zijn. Zo iemand komt naar de krakers en probeert te weten te komen wat er gaande is. De indruk die in het kraakspreekuur gegeven wordt is meestal een beetje donker. Je praat over wettelijke zaken: hoe te kraken, wat je nodig hebt en wanneer je kunt kraken. De conversatie is niet sociaal, hiermee bedoelen we, dat het niet over het sociale thema gaat. Het verhaal eindigt en je verlaat de plek zonder enig idee te hebben van wat het alternatief van de krakers is voor deze gekke wereld. Ja, het is goed om huizen te kraken en de prijsstijging van huizen te stoppen. Je denkt ook dat het niet de enige realiteit van de krakers is. Er zit iets achter. Het zou een organisatie moeten zijn, maar je komt erachter, na enkele maanden, dat er een aantal groepen alle politieke beslissingen nemen. We denken dat het normaal is, dat je niet alles kan laten zien aan de eerste de beste die ernaar komt vragen, omdat het een revolutionaire beweging is (dit veronderstellen we, misschien zijn we naïef), maar het is nodig een manier te vinden waarbij de communicatie naast de mensen op straat is. De infrastructuur is geweldig en er zijn veel 'autodidactische' krakers, bereid om van alles te doen. Dus, om activiteiten open te laten zijn voor andere typen mensen zou niet moeilijk moeten zijn. Je kan dit krijgen wanneer de communicatie vloeiend is binnen de kraakbeweging en zo ook met de maatschappij.

De participatie in een assemblee van huizen zou een oplossing kunnen zijn. Een vrije bijeenkomst waar iedereen (krakers) zijn mening kan geven, de redenen kan weten waarom dingen worden gedaan. De verschillende huizen zouden georganiseerd kunnen zijn als een federatie. Op deze manier kan iemand zich niet voelen alsof hij niet de eigenaar is van zijn eigen leven. Men heeft de vrijheid zijn mening te geven en gerespecteerd te worden. Elke vorm van autoriteit moet worden afgebroken. Het assemblee geeft voor even de kans om je eigen leven in te richten; wat je wenst te doen, waar je over denkt. Niemand beslist voor je. Het is een gedeelde beslissing, dus jij bent er ook verantwoordelijk voor.

Op deze manier zou de sociale participatie groeien. De beweging zou een teken moeten zijn in de enige dagelijkse realiteit. Onszelf zijnd, moeten we dichtbij de normale problemen van deze maatschappij staan en toegankelijke oplossingen bieden, omdat deze informatie niet in de massa media komt. Om het voorbeeld van de kraakbeweging te nemen als bewijs dat andere realiteiten, verhalen mogelijk zijn: omdat aan de andere kant de kraakbeweging eruitziet als een grote familie (inclusief ouders) waar je je spelletjes hebt. De familie moet jou accepteren, maar op voorwaarden van de regels van de familie en zij organiseert voor al haar leden. Het is een gesloten sociale groep, verschillend van andere.

Een hoofdzaak is de ideologie. De familie behoudt eenheid om te kraken en niet veel meer. We zouden veel dingen kunnen begrijpen. Je moet mensen betrokken houden en veel van hen zoeken allen een huis om in te leven en geld te sparen of energie door niet te veel te werken. Zij doen alleen mee aan activiteiten om zich te vermaken. Maar om hier op te houden betekent niet verder te gaan (dit kan door discussie en directe actie), verschillende ideologieën mixend, dit geeft echter geen eenheid in actie en ideeën. Het ontwikkelt verschillende manieren om te strijden, zonder een teken van de kraakbeweging in de maatschappij. Diverse ideologieën zien de politieke weg als de enige. In feite, proberen ze een impact te hebben op de verschillende politieke machten. Ze accepteren het systeem, erkennen het als autoriteit om dingen te veranderen. Het is net of ze niet geloven in een echt alternatief. Deze groepen hechten te veel belang aan de massamedia als een echte mening van de maatschappij.

Wij denken niet dat dit de juiste manier is. Om ze (politiek systeem, bureaucratie en de honden van de staat) te vergeten is ook niet mogelijk, maar we accepteren ze niet. Om met mensen te werken, moeten we van ze leren en zij van ons, uitwisseling. We moeten de controle over onze levens terugnemen en hun macht, autoriteit, afbreken. We moeten onze eigen weg gaan, maar niet vergeten dat we in de maatschappij leven. We moeten samenwerken en strijden en het voornaamste werk is een sociaal werk, direct ondernomen en niet door politici of massamedia.

We weten dat onze taal niet makkelijk is. Coherent zijn is moeilijk. Soms voelen we ons alleen. We moeten voorzichtig zijn, want we zijn gevaarlijk voor degenen die deze toestand der dingen willen handhaven (ook binnen de kraakbeweging). Kraakactie is het terugnemen van huizen die niet gebruikt worden. Het betekent dat het privaatbezit niet wordt geaccepteerd. Het gaat tegen een van de belangrijkste regels van dit systeem in. Als deze wereld niet solidair, vriendelijk, slim etc. is, moet onze actie het tegenovergestelde bereiken.

Als we deze maatschappij wensen te veranderen, beginnen we bij onszelf, propaganda van de daad. Ons einddoel is vrijheid. Het niet accepteren van autoriteit, macht, en staten. We moeten een zelforganisatie 'uitvinden', waarmee we dingen direct kunnen doen. Daarom is deze discussie slechts de start om eens diep in het concept te kijken:

"KRAKEN: WAT BETEKENT HET?"

AMSTERDAM WIL VRIJHEID VOOR EDUARDO GARCIA

Eduardo García (ONSCHULDIG) zit in de gevangenis sinds 14 november 2000. Hij is gearresteerd in Madrid en beschuldigd van het sturen van bompakketten naar politici, journalisten…. Maar wonderlijk genoeg stuurden de echte afzenders enkele weken na de gevangenneming van de onschuldige nog meer bompakketten.

Het leven in de gevangenis is geen leven. Het is dood en zo hard, als je een onschuldig persoon bent en in een ruimte zit zonder zon, wind…. Maar Eduardo is sterk en aan het eind van april en het begin van mei, bijvoorbeeld, was hij in hongerstaking om de moorden op de eerste mei 1886 in Chicago (Verenigde Staten) te herdenken. Wij weten net als de politie en de rechters dat Eduardo García onschuldig is. En wij helpen hem om uit de gevangenis te komen, omdat hij het leven nodig heeft zoals jij en ik. Daarom hadden we op 12 mei een speciale bijeenkomst georganiseerd in kraak kantine Vrankrijk (Amsterdam). In de bijeenkomst hadden we informatie over Eduardos zaak en lieten we ook video's zien over de problemen van andere gevangenen in de wereld (de situatie in de gevangenissen van Turkije en een interview met Mumia Abu Jamal). Daarna werd hierover gepraat door mensen. Ook speelden er bands voor Eduardo: Ill 11, The Last Mile en Skatonomen.

Eduardo zit nog steeds in de gevangenis, als gevolg van een politie complot. Toen de politie in het huis van Eduardo was, werd niets gevonden. Maar later op het politiebureau kwam een klein zakje met kruit te voorschijn. Tevens heeft Eduardo ander haar, speeksel en andere lichamelijke bewijzen dan degene die gevonden waren in andere bompakketten van de echte terroristen.

Nu (na 10 maanden) zit hij nog steeds in de gevangenis in afwachting van zijn proces. Zijn zaak is in handen van 4 rechters (waarvan 3 hem in vrijheid wilden stellen tot zijn proces omdat er geen bewijzen waren). Een van de rechters, genaamd Maria Teresa Palacios, stelde hem niet in vrijheid. In zijn eigen woorden zit hij vast "… por no callar ante la injusticia y la desigualdad" (door niet te zwijgen over de onrechtvaardigheid en ongelijkheid).

Hij is geen terrorist. Hij zit alleen in de gevangenis vanwege zijn ideeën. Hij wil slechts mensen helpen met sociale problemen die veroorzaakt zijn door de kapitalistische maatschappij (hij hielp gevangenen en arme mensen). Hij vocht alleen met zijn hart, ideeën en mond.

- Vanuit Amsterdam eisen wij de VRIJHEID VOOR EDUARDO GARCIA omdat hij onschuldig is. 14 november is de dag van internationale solidariteit met Edu.

Als je hem wilt helpen, kun je contact zoeken via: "Campaña Internacional por la libertad de Eduardo García" Apdo. 30100 CP 28080 Madrid (Spanje).

Langslepend conflict met Raffle's Grand Café.

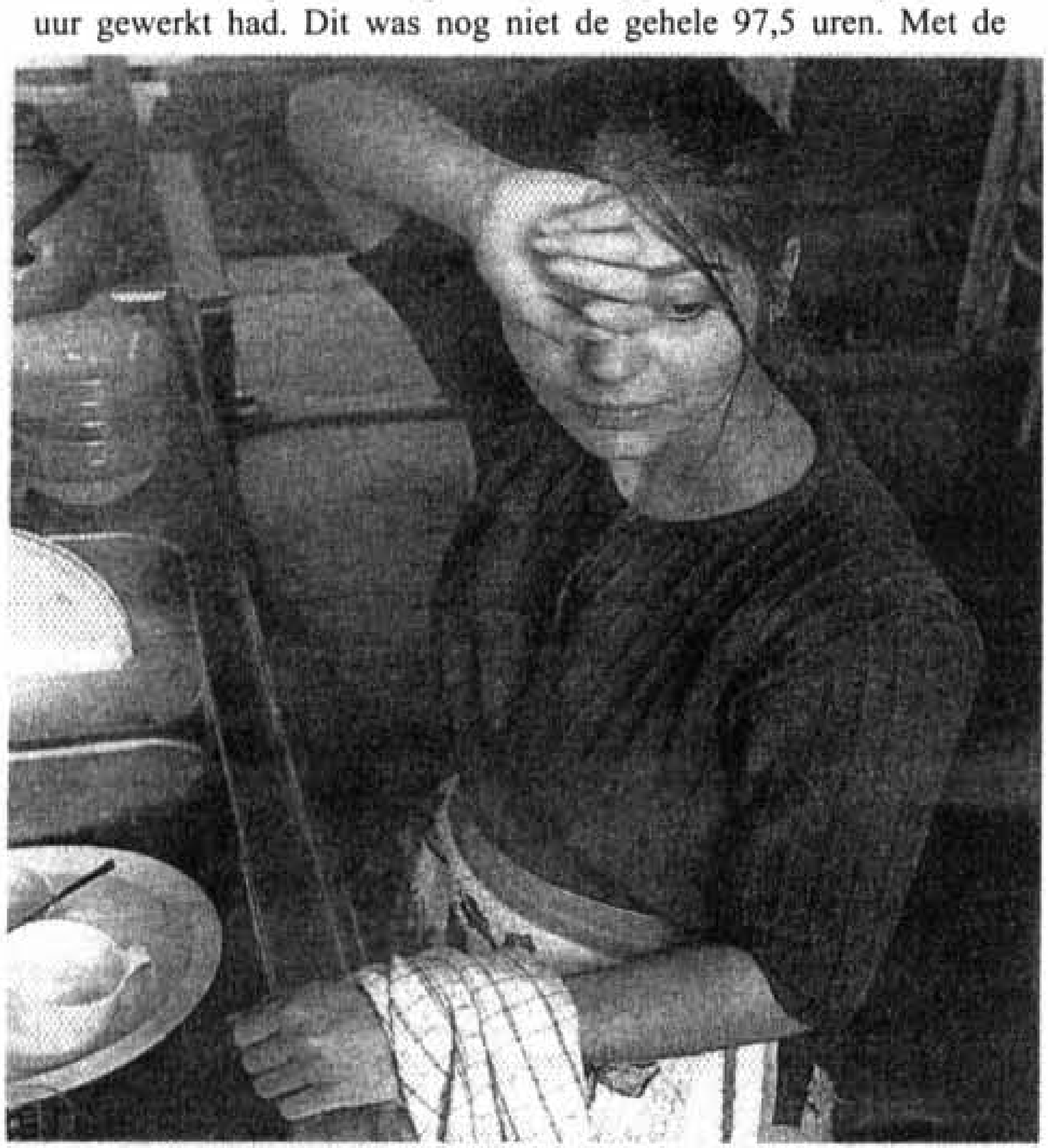
Raffle's Grand Café is onderdeel van de horecaketen van Hugo Alberto Fernandez. Hieronder vallen ook de restaurants Alberto's restaurant in Spui 8 en Korte Leidsedwarsstraat 26. Zelf is Raffle's Grand Café gevestigd aan het Kleine Gartmanplantsoen5. Het is rechtstreeks verbonden met Alberto's restaurant in de Korte Leidsedwarsstraat. De eigenaar, H.A. Fernandez, is enig aandeelhouder en directeur. De drie filialen van zijn keten worden geleid door verschillende bedrijfsleiders. Onze ervaring in het geval van Raffle's is dat Alberto Fernandez de bedrijfsleider al het werk laat doen, vooral het omgaan met mondig personeel.

Een van de bij AGA betrokken leden werkte vanaf 22 januari t/m 30 januari en van 3 februari t/m 6 februari 2000 in de keuken van Raffle's Grand Café. Zijn eerste werkweek moest hij werken zonder contract. Na deze week kreeg hij een contract aangeboden waarin gesproken werd van een bruto salaris van f20,55 per uur.

De arbeidsomstandigheden waren op dat moment miserabel. Hij was niet de enige die eerst zondercontract moest werken om zijn geschiktheid voor de baan te bewijzen. Van collega's vernam hij dat het vaak gebeurde dat het loon pas drie maanden na de gewerkte week of maand werd uitbetaald. Daarnaast werd er misbruik gemaakt van geïlligaliseerden, waarvan er een, een volwassen man, zeven dagen per week werkte voor een loon van f12,- per uur. Deze omstandigheden deden de bij AGA betrokken persoon destijds besluiten het contract niet te tekenen en na een totaal van 13 gewerkte dagen te stoppen. Het waren dagen van gemiddeld 7,5 uur. Dit betekent dat hij voor 97,5 uur een bruto loon van f20,55 per uur zou moeten krijgen, wat in totaal neerkomt op f2003,63 bruto.

Op verzoek van de bedrijfsleider, die graag een vervanger wilde, toonde hij zijn 'goede wil' door twee vrienden voor een soort sollicitatie te sturen. Een van deze twee werd aangenomen. Deze persoon verscheen echter nooit op het werk. Dit is gezien de arbeidsomstandigheden begin 2000 niet zo'n vreemde keuze. De keuze van deze persoon kan echter niet het AGA-lid aangerekend worden.

Omdat hij wist dat het soms lang kon duren voordat het salaris uitbetaald werd, besloot hij geduldig te zijn. Enkele maanden later vertrok hij om een aantal maanden door Europa/ de wereld te reizen. Toen hij in de herfst van 2000 terugkwam had hij nog steeds geen salaris ontvangen. Hij besloot samen met een Nederlandssprekend persoon eens langs te gaan bij de administratie. Tijdens het bezoek konden in eerste instantie geen gegevens gevonden worden over hem. Twee mensen van de administratie zeiden dan ook tegen elkaar dat hij hier dan waarschijnlijk niet wit gewerkt had. Uiteindelijk werd in de roosters van de periode begin 2000 teruggevonden, dat hij hier 53 uur gewerkt had. Dit was nog niet de gehele 97,5 uren. Met de

boodschap dat de administratie met Alberto Fernandez zou praten keerden hij en zijn vriend huiswaarts. Nog dezelfde dag werd hij teruggebeld. Er werd hem verteld dat hij het geld kon ophalen. Toen hij dit deed betaalden ze hem f10,- per uur voor 53 uren. Dit bedrag van f530,- werd hem contant overhandigd en werd slechts begeleid door een eenvoudige bon van afgifte. Hoewel hij dit bedrag in eerste instantie aannam, voelde hij zich niet voldaan en besloot verder te gaan om al het geld te krijgen, namelijk f1473,63 (f2003,63 - f530).

Vanaf dit moment werd besloten om samen met AGA actie te ondernemen. Als eerste stap werd besloten met een groepje navraag te doen naar de rest van zijn geld. Bij dit bezoek werd hem verteld dat de oude eigenaar failliet was gegaan en dat hij de zaak verkocht had aan een nieuwe eigenaar. Verder zou er een derde rekening geopend zijn en zou er een juridische instantie bezig zijn met het uitbetalen van achterstallig loon. Maar volgens de Kamer van Koophandel is er geen nieuwe eigenaar. Nadat we hier achter waren gekomen, bezochten een aantal vrienden van de medewerker het café. Zij vertelden dat f10,- per uur illegaal is, omdat het minder is dan het minimumloon voor mensen van 23 jaar en ouder. De persoon waarmee zij praatten kon alleen maar antwoorden met te zeggen dat ze hem f12,50 per uur hadden betaald voor 40 gewerkte uren. Ondertussen bleef een vrouw van het kantoor zeggen dat hij f10,- per uur had gekregen voor het afwassen. Daarna zei de persoon dat de medewerker hem wel kon bellen om de situatie uit te leggen en dat hij het geld dan wel kon krijgen. Toen hij belde kreeg hij te horen dat ze hem wel f12,50 per uur wilden betalen voor 53 uren, maar dus niet voor 97,5 uren.

Er werd besloten dit geld niet aan te nemen. Ontevreden over de wijze waarop we te woord werden gestaan en behandeld, besloten we over te gaan op een vorm van directe actie. We besloten een pamflet te maken waarin we het conflict uitlegden en opriepen tot een boycot van de drie restaurants van H.A. Fernandez. Dit pamflet is drie keer in Raffle's Grand Café verspreid onder de klanten. De eerste keer was 1 april, de tweede keer na afloop van de door AGA georganiseerde 1 mei demonstratie en de derde keer was op 30 juni. In eerste instantie leek de derde keer evenals de eerste twee keren uit te lopen op een onvriendelijke mondelinge confrontatie met de bedrijfsleider (dit was op 1 mei en 30 juni een andere dan op 1 april). Uiteindelijk kreeg het gesprek een vriendelijker wendingen werd door de bedrijfsleider toegezegd dat hij met Alberto zou overleggen en dat we hem later konden bellen om een afspraak te maken.

Telefonisch bleek het lastig de bedrijfsleider te bereiken. In het laatste telefoongesprek had een van de werknemers gezegd dat de bedrijfsleider twee dagen later vanaf vijf uur aanwezig zou zijn. De direct betrokkenen en een ander lid van AGA besloten die dag langs te gaan. De bedrijfsleider was aanwezig en bereid hen te woord te staan. De geschiedenis van het conflict is aan hem verteld. Hierop kregen de twee de toezegging dat hij met Alberto zou praten en in de boeken zou kijken. Er kon een paar dagen later op een gezet tijdstip teruggebeld worden om te horen wat het resultaat was. Toen de direct betrokkenen op de afgesproken dag en tijd belde, kreeg hij te horen dat Raffle's hem f200,- aanbood en dat hij later kon terugbellen om te zeggen of hij akkoord ging of niet.

Hij heeft dit met de andere leden van AGA besproken in de assemblee. We hebben toen de beslissing genomen dit (zwijg)geld niet te accepteren en een aangetekende brief met een korte geschiedenis en het bedrag dat we eisen te sturen aan Raffle's. Een aantal dagen na het versturen heeft de direct betrokken gebeld met de bedrijfsleider. Deze vertelde dat hij de brief gezien had, maar dat hij niet meer kon doen dan de f200,- aanbieden. Het opmerkelijkste was nog wel dat hij vertelde dat de volgende dag zijn laatste werkdag voor het bedrijf zou zijn.

Hiermee is de opening in het conflict die 30 juni was ontstaan, weer gesloten. Alle mogelijkheden voor actie liggen weer open.

<u>Veel werkers in de HORECA SECTOR kunnen zichzelf herkennen in deze foto. De "TIPS VOOR VOGELVRIJE WERKERS" kunnen je misschien helpen. Je moet je minimale rechten kennen in dit land.</u>

<u>GEEN MISBRUIK ZONDER ANTWOORD</u>

NIEUW WETSVOORSTEL WAO IS MANIPULATIE VAN DE STATISTIEKEN.

In een persbericht van 5 juli, liet het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW) weten dat de Tweede Kamer akkoord is met een nieuwe aanpak van zieke werknemers in het eerste ziektejaar. Het aantal WAO'ers neemt in de ogen van de overheid en het bedrijfsleven schrikbarend toe. De prognose is dat deze stijging de komende jaren door zal zetten. Dit heeft de overheid doen besluiten een nieuwe wet te maken. Op deze manier kunnen de cijfers in ieder geval naar beneden zonder dat er werkelijk wat verandert aan het aantal zieke werknemers, de oorzaken en de ernst van de ziektes.

De werkgever kan de werknemer tijdens de eerste twee jaar van ziekte niet ontslaan. In die twee jaar heeft de werkgever de plicht al het mogelijke te doen om de werknemer weer aan het werk te krijgen. Dit kan hetzij door hem/haar aangepast werk te laten verrichten, hetzij door elders een geschikte baan te vinden. In deze situatie is wat mij betreft al het een en ander mis. Zo wordt bijvoorbeeld voorbijgegaan aan het feit dat het bij sommige ziektes goed kan zijn om daarvan in alle rust te herstellen. Ook kan de arbeidsbeleving negatief beïnvloed worden door het verrichten van aangepast werk of ander werk, dat de werknemer minder aanspreekt. Dit is mijns inziens een aantasting van de waardigheid.

De eventuele nieuwe situatie verandert hier niets ten goede aan. De overheid heeft besloten de 'rechten en plichten' van werknemer en werkgever aan te scherpen. Werknemers die weigeren mee te werken aan hun reïntegratie kunnen gesanctioneerd worden met stopzetting van de loondoorbetaling of ontslag. Voor werkgevers die niet voldoende hun best doen kan het maximaal leiden tot het uitbetalen van een jaar extra loon. De Tweede Kamer heeft dit wetsvoorstel en een bijbehorende conceptregeling van staatssecretaris Hoogervorst aangenomen.

Door werkgevers en werknemers op deze manier te dwingen sneller in het eerste jaar van ziekte in te laten grijpen, moet de toestroom in de WAO verminderen. De WAO keuring vindt namelijk na het eerste ziektejaar plaats. De uitvoeringsinstelling zal aan de hand van een reïntegratieverslag, dat door de werkgever en de werknemer moet worden opgesteld, besluiten of er sancties opgelegd moeten worden en aan wie. Eveneens is het de uitvoeringsinstelling toegestaan aan de hand van een 'second opinion' na te gaan of er aangepast werk binnen een bedrijf mogelijk is, mocht de werkgever of werknemer hierom vragen.

De termijn waarbinnen de werkgever de werknemer ziek moet melden blijft dertien weken. In de bijbehorende minimale regeling zal uitgewerkt worden welke stappen in het eerste ziektejaar gezet moeten worden om van voldoende 'reïntegratie-inspanningen' te spreken. Aan de hand van deze regeling kunnen werkgevers en werknemers bepalen wat ze moeten doen. De uitvoeringsinstelling kan met deze regeling bepalen of ze 'voldoende hun best hebben gedaan en of er al dan niet passende arbeid is aangeboden'.

Het is echter erg moeilijk vast te stellen welk werk iemand wel of niet kan doen. Dit zal per persoon verschillen. We kunnen ons sowieso afvragen waarom een persoon of instelling überhaupt het recht heeft om voor en over een ander te beslissen wat die persoon wel of niet kan. Daarnaast is het zeer vreemd dat in een periode waarin het aantal WAO'ers stijgt, niet gekeken wordt naar de oorzaken. In plaats daarvan kijkt de overheid liever naar een manier om de regels scherper te maken om het zo moeilijker te maken in de WAO te komen en daarmee de cijfers te laten dalen of in ieder geval lager te laten blijven dan verwacht. Dit nieuwe wetsvoorstel is daar de uitwerking van. De mensen die ziek zijn, blijven echter ziek en degenen die ziek worden, zullen ziek worden om dezelfde redenen als voorheen.

Met dit nieuwe wetsvoorstel wordt dan ook voorbij gegaan aan het feit dat Nederland, op Zweden na, al jaren de hoogste werkdruk van Europa heeft. In aanvulling hierop is in mei uit een onderzoek van FNV Bondgenoten gebleken dat tussen 1996 en 1999 het aantal ernstige ongelukken op de werkvloer met 40% is gestegen. De voornaamste oorzaak is de toename van het aantal tijdelijke werknemers. Maar ook blijkt dat bedrijven steeds minder aandacht besteden aan veiligheid en is het veiligheidsbeleid vaak een papieren letter. Vooral de inleenkrachten krijgen hierdoor onvoldoende voorlichting over veiligheidsrisico's, hoewel dit ook steeds vaker geldt voor vaste werknemers. Ook zouden door de toegenomen werkdruk mensen steeds slordiger zijn gaan werken en zijn er nog veel bedrijven met onveilige situaties en machines. De reden dat FNV Bondgenoten dit zelf heeft onderzocht is dat de Arbeidsinspectie geen verklaring kon geven voor de stijging en het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid wilde het niet laten onderzoeken. Het zou een te groot beslag op de Arbeidsinspectie leggen.

De sancties die werkgevers en werknemers kunnen krijgen staan in het geheel niet in verhouding tot elkaar. Werknemers, die aangepast werk weigeren of op een andere manier hun reïntegratie verhinderen, kunnen hun baan of inkomsten kwijtraken. Beide komt vrijwel op hetzelfde neer. De werkgever echter kan als hij geen aangepaste arbeid aanbiedt, terwijl dat volgens de uitvoeringsinstelling wel mogelijk is, hooguit een jaar doorbetaling van het loon als sanctie krijgen. Voor de meeste werkgevers, zeker van grote bedrijven is dit niet veel geld en hij is dan ook nog eens van de werknemer af. Als de werkgever echter aannemelijk weet te maken dat er geen aangepast werk is binnen het bedrijf, treft hem helemaal geen sancties. In de meeste bedrijven, zeker met meer dan 40 tot 50 werknemers is altijd wel aangepast werk te vinden. De werknemer echter kan zowel wanneer hijzelf niet meewerkt aan zijn integratie als wanneer zijn baas dat niet doet zijn baan verliezen.

Dit nieuwe wetsvoorstel zal, wanneer het een wet wordt, ons als werknemers zwaarder treffen dan de werkgevers. Dus naast het toegenomen risico op arbeidsongevallen, wordt het voor de werkgevers makkelijker ons aan te pakken bij ziekte. Het is dan nu ook nog belangrijker dan voorheen om onze rechten te kennen en die na te leven en ons niet op te laten jutten door een hogere werkdruk.

HERRE

CALL CENTRES IN DUITSLAND

In Duitsland is op dit moment een strijd gaande tussen werknemers en bazen in de call centre ISI Marketing. Een strijd die ook naar Nederland kan overwaaien. Het is niet voldoende om te denken dat arbeidsconflicten in andere landen niets te maken hebben met bijvoorbeeld de werkomstandigheden hier in Nederland bij de desbetreffende bedrijfstak. Volgens een pamflet dat via de internetprovider FREE! verspreid wordt is er nogal wat gaande bij de call centres en met name bij ISI Marketing.

Wat bij ISI Marketing opvalt is dat men eerst "vrijwilligerswerk" moet doen wil men een aanstelling krijgen. Dit werk bestaat uit een onbetaalde training van 12 uur die gevolgd moet worden. Vervolgens moet men 28 uur telefonisch verkoopwerk doen. Ook die uren krijgt men niet vergoed. Al die tijd heeft men nog geen contract. Hoe krijg je dan een contract? Door in die 28 uur tweederde van het beoogde verkoopresultaat binnen te halen, anders volgt er ontslag. Daar komt nog bij dat absentie wegens ziekte wordt bestraft door korting op het loon of men moet de verloren uren inhalen. Maar er is meer "vrijwilligerswerk". Eventuele voorbereidingen die nodig zijn voor het werk moeten voor de officiele aanvang gedaan worden. Bij overwerk in de pauze is men de gewerkte tijd gewoon kwijt. Als loon krijgt men 12 DM en premies die daar eventueel bijkomen zijn zeer wisselvallig. Natuurlijk staat ISI Marketing niet alleen bij dit soort praktijken (zo moeten werknemers bij Hewlett Packard in Amsterdam eerst twee jaar voor een uitzendbureau werken alvorens zij een vaste aanstelling krijgen). Over het algemeen geldt de hieronder beschreven werksituatie.

Een algemeen kenmerk van de Duitse call centres is de "prestatiedwang" die wordt toegepast. De werkgever zorgt ervoor dat de daadwerkelijke gewerkte tijd overeenkomt met het verplichte aantal uren dat gemaakt moeten worden. Men doet dit door de tijd te meten en de werknemers te observeren. Het doel hierbij is het werk meetbaar en zo vergelijkbaar te maken. Zo moeten de werknemers 20 telefoontjes per uur maken.

Ook maakt de werkgever gebruik van zogenaamde teamleiders. Zij controleren de werknemers of zij genoeg telefoontjes plegen en of de pauze niet uitloopt. De werknemers worden dan ook in teams ingedeeld. Die teams worden weer onderverdeeld in kleinere eenheden. Iedereen is zo makkelijk te controleren en conflicten worden zo kleinschalig gehouden. Een ander nadeel van deze "teamgeest" is dat de bonussen bij bijvoorbeeld TAS (ook een call centere) niet aan de desbetreffende werknemer worden uitgekeerd, maar aan de groep.

Ook zijn er call centres (zoals Citibank) die spraakcomputers willen gaan inzetten om een deel van het werk over te nemen. Dit is een slechte ontwikkeling. Het betekent dat er ontslagen gaan vallen en dat de overige werknemers het drukker krijgen (want zoals veel nieuw in te zetten computers en programma's, bevatten die nog wel eens wat kinderziektes).

De mensen die het eerder genoemde pamflet via FREE! verspreidden zijn terecht verontwaardigd over ISI Marketing (en andere call centres). De provider heeft het geweten. ISI Marketing heeft de provider voor de rechter gedaagd en heeft vooralsnog gewonnen. Een deuk in de persvrijheid. Al die maatregelen, zowel intern en nu dus ook extern, geven aan dat de werkgevers geen "sociale partners" zijn zoals we hier in Nederland moeten geloven. Helaas geldt voor veel werkgevers dat zij meer naar de kostenplaatje kijken dan de plaats op de werkvloer. Het is goed dat in Duitsland werknemers van call centres zich gaan verzetten tegen de eerder genoemde werkomstandigheden. Mocht je hier in Nederland ook voor een call centre werken, laat ons dan je ervaringen weten.

Voor meer info:
http://www.free.de
http://www.ainfos.ca/01/may/ainfos00353.html
http://www.ainfos.ca/01/may/ainfos00569.html

Over de strijd binnen de call centres:
www.motkraft.net/prol-position
www.callcenteroffensive.de
www.labournet.de/branchen/dienstleistung/cc/
www.hackword.org

EEN KORTE GESCHIEDENIS VAN HET SYNDICALISME

De Eerste Internationale

De Internationale Arbeiders Associatie werd in 1922 in Berlijn opgericht, maar haar oorsprong gaat terug tot de jaren '60 van de negentiende eeuw en de Internationale Arbeiders Associatie, beter bekend als de Eerste Internationale. De meeste mensen associëren de Eerste Internationale alleen met Karl Marx en de opkomst van de sociaal-democratische beweging, maar de anarchisten en marxisten hadden eigenlijk ongeveer dezelfde invloed op de arbeiders en in de Internationale. De marxisten hadden hun basis in Duitsland en Engeland, terwijl de anarchisten sterk stonden in de Latijnse landen (Frankrijk, Spanje en Italië). De samenwerking tussen marxisten en anarchisten was echter van korte duur. Marx en zijn fractie hadden de leiding over het secretariaat van de Internationale en wilden de Internationale veranderen in een instrument dat de sociaal-democratische partijen in de parlementsverkiezingen moest steunen. (Klinkt bekend hè?) De anarchisten verzetten zich hier tegen, en verzetten zich tevens tegen het geven van meer macht aan het secretariaat; zij wilden voor elke sectie volledige autonomie. Zoals men kan verwachten van zijn huidige volgelingen, ging Marx over tot het gebruik van smerige listen om zijn gevecht te winnen. Op een congres vol met aanhangers van Marx, werden twee van de leidinggevende anarchisten, Bakoenin en James Gulliame, geroyeerd uit de Internationale op basis van valse beschuldigingen en het secretariaat kreeg vergaande bevoegdheden.

Propaganda van de daad

De anarchisten trokken zich terug uit de Internationale van Marx en probeerden er zelf één op te zetten. Maar dit gebeurde in de jaren na de Commune van Parijs en een regen aan contrarevolutionaire terreur tegen links overspoelde Europa. Zowel de marxistische als de anarchistische Internationale, verzwakt door de splitsing, stierven binnen een paar jaar een stille dood. De anarchisten werden in elk land tot ondergronds verzet gedreven. Als reactie op de terreur van de bazen lanceerde een minderheid van de anarchistische beweging een gewapende campagne en vermoorden een aantal koningen, koninginnen, aristocraten en politici van de oude stempel. De strategie werd "propaganda van de daad" genoemd en de bedoeling was de stille massa in beweging te krijgen. Maar het omgekeerde gebeurde. De mensen raakten vervreemd door het geweld en de pers had munitie voor haar aanval op de revolutionairen. Het imago van de wilde met een bom onder zijn arm was geboren. Tegen het eind van de eeuw waren de meeste anarchisten overtuigd dat een nieuwe benadering nodig was. Zij riepen op om weer open en publiekelijk militante activiteiten onder arbeiders te voeren. De strategie die zij ontwikkelden werd syndicalisme.

De oprichting van de I.A.A.

In 1913 werd er een internationaal congres in Londen gehouden met als doel sterkere banden op te bouwen tussen de bestaande syndicalistische vakbonden en propaganda groepen. Op het congres waren delegaties aanwezig van de FVdG (Duitsland), de NAS (Nederland), de SAC (Zweden), de USI (Italië) en de ISEL (Groot-Brittannië). Waarnemers van de IWW, de CNT (Spanje), de FORA (Argentinië) en de CGT (Frankrijk) waren aanwezig. Helaas waren er geen conclusies aan de uitkomst van het congres verbonden, behalve dan het optekenen van een declaratie van principes en het opzetten van een informatiebureau dat een kort leven beschoren was. Binnen een jaar werd Europa ondergedompeld in de Eerste Wereldoorlog en communicatie tussen de syndicalisten werd onmogelijk.

Aan het eind van de oorlog waren de omstandigheden anders. Rusland raakte uit de oorlog door een sociale revolutie, de toe-eigening van de revolutie door de communisten was niet algemeen bekend buiten Rusland. Toen de communisten de Derde Internationale opzetten werden de syndicalisten uitgenodigd om mee te doen met hun nieuwe Rode Internationale van Vakbonden. De aura en het prestige van de eerste "succesvolle" arbeidersrevolutie was de oorzaak dat veel syndicalisten hun sceptische houding ten opzichte van de "proletarische dictatuur" opgaven. Op het eerste congres van de RIV in Moskou echter, zagen de syndicalisten dat hun Russische kameraden gevangen waren genomen en werden neergeschoten door de nieuwe "arbeiders" regering en haar geheime politie. Gedesillusioneerd in de bolsjewieken besloten zij hun eigen internationale organisatie te vormen.

In Berlijn in 1922 werd de oprichtingsconferentie van de IAA gehouden. Aanwezig waren de volgende organisaties: de 200.000 leden tellende Argentijnse Regionale Arbeiders Organisatie FORA, de 20.000 leden tellende Industrial Workers of the World in Chili, de Unie voor Syndicalistische Propaganda in Denemarken met 600 leden, de Vrije Arbeidersvakbond FAU van Duitsland met 120.000 leden, het 22.500 leden tellende Nationale Arbeiders Secretariaat van Nederland, de Italiaanse Syndicalistische Vakbond (500.000), het Algemene Verbond van Arbeiders in Portugal met 150.000 leden, de Zweedse Centrale Arbeiders Organisatie met 32.000 leden, het Comité voor de Verdediging van Revolutionair Syndicalisme in Frankrijk (een afsplitsing van de CGT) met 100.000 leden, de 32.000 leden tellende Federation du Combattant uit Parijs. De Spaanse CNT was niet in staat om gedelegeerden te sturen in verband met de hevige klassenstrijd die werd gevoerd in haar land onder de dictatuur van Primo de Rivera. Zij stuurde echter het jaar daarop wel een delegatie. Gedurende de jaren '20 breidde de IAA uit. Meer vakbonden en propaganda groepen raakten in gesprek met het secretariaat van de IAA. Zij kwamen uit Mexico, Uruguay, Bulgarije, Polen, Japan, Australië, Zuid Afrika, Paraguay en Noord Afrika. Ook bestonden er in veel landen syndicalistische vakbonden buiten de IAA, zoals de Braziliaanse Regionale Arbeiders Organisatie en de Industrial Workers of the World in de VS (dat snel uitbreidde naar Canada, Zweden, Zuid Afrika en Groot-Brittannië)

De revolutie in Spanje

In 1936 won het Volksfront, een coalitie van communisten, sociaal-democraten en liberalen, de landelijke verkiezingen in Spanje. De nieuwe regering die hieruit volgde introduceerde alleen kleine hervormingen, maar dit was toch te veel voor de Spaanse heersende klasse. In juli 1936 probeerden de fascisten, geleid door generaal Franco, een coup te plegen. De regering in Madrid was verlamd van angst en de fascisten zouden een eenvoudige overwinning hebben behaald als het niet aan de anarchosyndicalistische arbeiders van de CNT had gelegen. In Barcelona en andere steden gingen de arbeiders de straat op, omsingelden de kazernes van het leger en trokken ten strijde met de weinige en ouderwetse wapens die zij konden bemachtigen. Zodoende werd de fascistische coup tegen gehouden vanaf haar begin.

In Catalonië (noordoosten van Spanje) hadden de anarchisten de volledige controle. De meeste

fabriekseigenaars waren gevlucht, waarop de arbeiders de fabrieken overnamen en ze die zelf begonnen te runnen. Wijkcomités werden opgericht om voedsel te distribueren en arbeidersmilities werden georganiseerd en gezonden naar de gebieden die de fascisten in handen hadden. Op het platteland werden communes opgericht en de president van Catalonië bood aan om af te treden ten gunste van de CNT. Maar het Volksfront was nog in Madrid aan de macht en Franco's fascisten controleerden bijna de helft van het land. De CNT besloot dat antifascistische eenheid belangrijker was dan het verspreiden van de revolutie. Zij wisten ook dat ze hulp nodig hadden van Rusland en de Westerse democratieën om de fascisten, die werden gesteund door Hitler en Mussolini, te verslaan. Helaas sloten zij een deal met de regering in Madrid. De CNT nam eerst zitting in de Catalaanse regering en daarna de federale en Garcia Oliver werd de eerste (en hopelijk laatste) anarchistische minister van Justitie in de geschiedenis.

De alliantie met het Volksfront bleek een fatale fout te zijn. De Westerse democratieën weigerden de zijde van de Republiek te helpen, meer bang voor een arbeidersrevolutie dan dat zij een hekel hadden aan de fascisten. Rusland stuurde wat wapens, maar zorgde ervoor dat die naar haar communistische bondgenoten gingen. De anarchistische milities werden onthouden van wapens en uiteindelijk gedwongen op te gaan in het Volksleger. De gecollectiviseerde fabrieken en boerderijen werden ontbonden en communisten waren al bezig met het vormen van geheime gevangenissen. Het laatste verzet van de anarchisten vond in mei 1937 plaats toen de politie de door de CNT gecontroleerde telefooncentrale probeerde over te nemen. De straatgevechten duurden dagen, maar zelfs nu gaven de CNT leiders toe. De burgeroorlog duurde nog twee jaar langer, maar de revolutie was al dood.

Verval

Tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog was de Europese syndicalistische beweging bijna vernietigd. De CNT was nu een organisatie in het buitenland. De Italiaanse USI, de grootste syndicalistische vakbond in de wereld, was neergeslagen door de dictatuur van Mussolini. In Duitsland hadden massaprocessen tegen leden van de FAU plaatsgevonden, veel van hen overleefden de concentratiekampen niet. De Poolse syndicalistische vakbond met 130.000 arbeiders, de ZZZ, stond op het punt om opgenomen te worden als lid van de IAA, toen zij werd vernietigd door de nazi invasie. Maar, zoals overal waar het syndicalisten betrof, gingen zij niet ten onder zonder gevecht. De Poolse ZZZ, samen met de Poolse Syndicalistische Associatie, nam de wapens op tegen de nazi's en in 1944 gelukte het haar zelfs om een krant, Syndicalista genaamd, te publiceren. In 1938, ondanks dat haar land onder de dictatuur van Salazar stond sinds de jaren '20, kon de Portugese CGT nog aanspraak maken op 50.000 leden in hun nu compleet illegale en ondergrondse vakbond, maar de vakbond kon niet voor altijd overleven. Een zelfde lot stond te wachten voor de Nederlandse NSV, de Franse CGTSR en vele andere vakbonden in Oost Europa en Latijns Amerika.

In 1951 hield de IAA haar eerste naoorlogse congres in Toulouse. Deze keer waren er veel kleinere organisaties dan de grote beweging die bestond tijdens haar eerste congres. Vertegenwoordigers, hoewel zij meestal zeer kleine organisaties vertegenwoordigden, uit Cuba, Argentinië, Spanje, Zweden, Frankrijk, Italië, Duitsland, Nederland, Oostenrijk, Denemarken, Noorwegen, Groot-Brittannië, Bulgarije en Portugal. Een boodschap met een steunbetuiging werd ontvangen uit Uruguay. Het zag er niet goed uit voor het herontstaan van anarchosyndicalisme. In Oost Europa verboden de nieuwe stalinistische regimes alle stakingen en vrije vakbonden. Zoals gewoonlijk waren de anarchisten de eersten die naar de gevangeniskampen werden gestuurd. In het Westen moesten de grootschalige subsidies van de VS en de Katholieke Kerk de door christen-democraten en sociaal-democraten gecontroleerde vakbonden tam maken. Ondertussen deed Rusland hetzelfde voor haar bondgenoten die de Franse CGT, de Italiaanse CGIL en anderen controleerden. De IAA kon in haar verzwakte staat niet meedingen om de invloed. In de late jaren '50 trok de Zweedse SAC zich terug uit de IAA. Er was nu geen enkele vakbond in haar rangen. Het waggelde door als een verzameling van kleine propaganda groepen en organisaties in ballingschap zoals de Spaanse en Bulgaarse CNT 's. Sommigen vroegen zich af of zij nog veel langer zou blijven leven.

Terugkeer

De situatie begon in de late jaren '60 te veranderen voor de IAA. De bijna-revolutie in Frankrijk in 1968, de "hete herfst" van 1969 in Italië, de honderden andere wereldwijde gevechten tussen de klassen en de algemene radicalisering van een nieuwe generatie hielp de IAA en haar verschillende nieuwe leden. En toen, plotseling, stierf Franco in 1975 en zijn regime viel. De CNT bloeide op. Binnen een paar maanden groeide haar ledental van een paar honderd activisten tot over de 200.000 (Later liep een reformistische vleugel over en het ledental van de CNT vandaag de dag reikt de 10.000 niet). De groei van de CNT bracht syndicalisme terug op de anarchistische agenda; oude secties zijn herroepen en nieuwe zijn opgericht. Vandaag de dag heeft de IAA drie secties die als vakbond functioneren (in Italië, Frankrijk en Spanje) en propaganda en solidariteitsgroepen in 15 andere landen. Op haar recente congres zijn zeven groepen aangenomen als nieuwe secties, waaronder Rusland en Nigeria. Er zijn ook besprekingen met de Federatie van Vuilnismannen van Bangladesh (die 20.000 leden zeggen te hebben).

In een meer negatieve ontwikkeling zijn nu delen van Franse en Italiaanse secties uitgesloten van de Internationale. Buiten de IAA zijn ook andere syndicalistische vakbonden en organisaties zoals de 10.000 leden sterke SAC in Zweden, de IWW (die regelmatig discussieert of ze zich nu wel of niet bij de IAA gaat aansluiten, maar kan geen besluit nemen), het OVB in Nederland, de Spaanse CGT (de uittreding uit de CNT), de CRT in Zwitserland en anderen.

De val van het "communisme" (staatskapitalisme) heeft nieuwe mogelijkheden geopend voor libertair links. Nieuwe syndicalistische en anarchistische groepen worden nu georganiseerd in bijna alle voormalige stalinistische landen. Maar belangrijker dan dat, de verschillende stalinistische/maoistische/leninistische/trotskistische sekten zijn volkomen in diskrediet geraakt. Dat betekende een algemene verschuiving naar rechts in de dagelijkse politiek, maar het betekent ook dat radicale mensen, zoekend naar een alternatief, onze kant uit zullen kijken. Of we hier wel of niet voordeel uit zullen behalen is aan JOU! Als je nog niet actief bent, neem dan contact op met een groep bij jou in de buurt.

Dit is het einde van onze eerste editie van dit tijdschrift. We hopen dat het interessant was en dat je misschien wilt meehelpen met volgende edities.